

ledes de ere stillede, og hvorledes og hvem de skulle tjene for Fremtiden. At koncentrere Bestyrelsen af Statsbanerne, saaledes som Lovforslaget gaar ud paa, at samle Over-administrationen paa een Gaand, er vistnok i og for sig en tiltalende Tanke; men jeg skal ikke udtale mig nærmere om den Maade, hvorpaa det er foreslaaet at skulle ske; for mig kunde det dog være et Spørgsmaal, om ikke Koncentrationen er drevet for vidt, og om der bliver tilstrækkeligt Raaderum for de lokale Bestyrelser til at røre sig. Der er imidlertid et enkelt Spørgsmaal, hvorpaa Ministeriet har henledet Opmærksomheden i Lovforslagets Motiver, og hvorom jeg ønsker at sige et Par Ord, og jeg har saa meget mere Jøie dertil, som jeg ifjor ved Finants-lovens 1ste Behandling har berørt dette Spørgsmaal, nemlig Alderdomsforsørgelsen for det Personale, der er ansat dels ved de sjællandske, dels ved de jydsk-syenske Baner. Man vil i Motiverne se, at dette Forhold er ordnet paa særdeles forskjellig Maade. Under de sjællandske Baner synes det at være ordnet paa en tilfredsstillende Maade; Tilskudet, der forlanges af Personalet, er omtrent $4\frac{1}{2}$ pCt.; selve Jernbanen tilskyder en Del, og det synes, at ved den Solidaritet, der er etableret mellem de Paaagjældende, der skulle have Alderdomsforsørgelse, Enke-forsørgelse eller Forsørgelse for Børn, er der opnaaet et tilfredsstillende Resultat. Det er opløst i Motiverne, at med samme Tjenestetid ved Jernbanen som i Stats tjenesten ville de Vedkommende kunne vente at faae samme Understøttelse, som Statsmedlemmænd faae i Pension. Det er altsaa et meget tilfredsstillende Resultat, saa vidt jeg fornaar at skjønne, og det var jo meget heldigt, om de samme Foranstaltninger kunde blive udstrakte ogsaa til den anden Del af Jernbanerne, de jydsk-syenske Jernbaner. Der forholdes det sig nemlig med Alderdomsforsørgelsen paa en helt anden Maade. Det hele Forhold er meget utilfredsstillende ordnet, og jeg kan sige utilfredsstillende for alle Parter. Jeg kan meget godt paaskjønne, at den høitæredede Minister gennem administrative Bestemmelser i sin Tid har sørget for at gjøre Noget i den Retning, men det er jo heller ikke anderledes, end at den høitæredede Minister selv i Motiverne erklærer, at de nuværende Forhold ere lidet tilfredsstillende og uholdbare. Forholdet er nemlig ordnet saaledes, at der afdrages 10 pCt. af den Lønning, som enhver af de Vedkommende, der gaa ind under Forsørgelseskassen, har, men enhver af de Vedkommende staa alene, skal selv sørge for sin Alderdomsforsørgelse; naar han gaar bort, skal der kjøbes en Livrente

for ham, og af Oplysningerne i Motiverne fremgaar det, at i det Hele lykkes det meget sjældent at komme til en nogenlunde tilstrækkelig Forsørgelse, og selv i det heldigste Tilfælde opnaar man langt fra de samme Goder, som den sjællandske Kasse yder, naaget man i Sjælland og Fyen becourterer 10 pCt. af den Vedkommendes Gage. Det forekommer mig rigtignok, at et Afdrag af 10 pCt. er meget ubilligt mod den Paaagjældende, og i den eneste Lønningssløv, der har været behandlet her i Thinget, gik man jo ogsaa ind paa 5 pCt. Afdrag af de paaagjældende Lønninger for ikke pensionsberettigede Bestillingsmænd og 5 pCt. Tilskud af Staten. Det forekommer mig, at der er al Jøie til at ønske og forlange, at man gjør noget lignende ved de jydsk-syenske Statsbaner. Jeg ser meget vel, at den høitæredede Minister ogsaa i Lovforslaget har tænkt paa at komme ind paa noget Saadant eller rettere paa lignende Forhold som i Sjælland, idet han jo netop erklærer sig for, at der bør afdrages 5 pCt. i Stedet for 10, og at et Tilskud sker fra Jernbanernes Side. Saa vidt jeg veed, støtter den nuværende Ordning sig paa et Reglement, der er givet af Administrationen, altsaa af Indreministeriet, af Maj 1869, altsaa ikke meget gammelt, og det forekommer mig, at hele Forholdet trænger i den Grad til en Omordning, og at, hvis dette Lovforslag ikke bliver til Noget, er Ubilligheden saa isvime-springende og erkjendes saaledes fra alle Sider, at jeg kan ikke se rettere, end at den meget æredede Minister, som har givet dette Reglement, ogsaa maatte være istand til at foretage saadanne Forandringer i det, at de vedkommende Personer ikke blive stillede ubilligt overfor deres Kolleger i andre Landsdele. Jeg tror, at dette og andre Forhold kunne ordnes af Administrationen, forsaavidt det er nødvendigt. Dette skal jeg henstille, men da jeg tidligere har udtalt mig om det samme Forhold, har jeg ikke kunnet lade dette Lovforslag passere uden at henlede Opmærksomheden derpaa, idet jeg ikke kan erkjende, at den Ordning, der nu er truffen, i Forhold til den andet Steds trufne er nogenledes billig og retfærdig, og naar dertil kommer, at den fører til lidet fyldestgjørende Resultater, synes jeg, at man fra alle Sider maa erkjende, at den er uheldig.

N. P. Jensen: Jeg tilstaa, at det forundrer mig, at dette Lovforslag er fremjat her i Thinget, naar jeg ser hen til dets Historie. Det forholdes sig fuldkommen rigtigt, som den sidste æredede Taler anførte, at i Henhold til Loven af 18de Juli 1880 skulde